

ROMÂNIA

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr.3266

Dosar nr. /2003

Sedința publică din 4 iulie 2003

Completul compus din:

L	P	Președinte
M	P	Judecător
Ș	M	Judecător

Magistrat-asistent: M S

Procuror: J C

La 27 iunie 2003, s-a luat în examinare recursul declarat de inculpatul Hanu Marius împotriva Deciziei penale nr.14/P din 23 ianuarie 2003 a Curții de Apel Constanța, pronunțată în dosarul nr.1101/P/2002 al acelei Curți.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din 27 iunie 2003, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 4 iulie 2003.

CURTEA,

Asupra recursului de față,

Examinând actele dosarului constată următoarele:

Prin Sentința penală nr.454 din 24.09.2002, Tribunalul Constanța, în baza art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.d din Codul de procedură penală, a achitat pe inculpatul H (

, pentru infracțiunile de luare de mită, prevăzută de art.254 din Codul penal, și trafic de influență, prevăzută de art.257 din Codul penal, cu art.33 din Codul penal.

S-a constatat că partea vătămată M nu a formulat pretenții civile în cauză.

Au fost respinse pretențiile civile formulate de A.

Tribunalul a reținut că inculpatul H a îndeplinit funcția de executor în perioada aprilie-septembrie 1999 la Judecătoria Medgidia. În această calitate a fost solicitat, în luna septembrie 1999, de creditorul A

să se deplaseze la data de 24 septembrie 1999 în comuna Peștera pentru aplicarea unui sechestrul asigurător pe bunurile debitorului T

, în vederea executării Sentinței penale nr.2760/1998. Deși suma de 2.000.000 lei pretinsă de inculpatul H de la creditor, pentru a face ulterior demersurile necesare în vederea vânzării bunurilor sechestrate a fost primită de H, instanța de fond a reținut că atât acest fapt necontestat, cât și declarațiile părții vătămate și ale rudelor acesteia nu constituie probe concludente și pertinente care să formeze convingerea instanței asupra vinovăției inculpatului. Se menționează că suma de 2 milioane lei a fost restituită, în mai multe tranșe, creditorului A.

Cu privire la infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art.257 din Codul penal, (constând în promisiunea făcută de inculpat părții vătămate M

, ca în schimbul intervenției sale pe lângă un judecător în vederea soluționării urgente a unei acțiuni de evacuare formulată de aceasta, inculpatul să primească suma de 500.000 lei și 100 de USD, sume înscrise de organele de urmărire penală, primite de inculpat și găsite în geanta sa), instanța a reținut, de asemenea că nu sunt probe suficiente în acuzarea inculpatului. Astfel a considerat că declarațiile părților vătămate, precum și ale martorilor care nu cunosc nemijlocit situația de fapt nu pot constitui probe privind vinovăția inculpatului.

Prin Decizia penală nr.14/P din 23 ianuarie 2003, Curtea de Apel Constanța a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța, a desființat sentința menționată și, în baza art.254 alin.1 din Codul penal a

condamnat pe inculpatul H la pedeapsa de 3 ani închisoare. Inculpatul a mai fost condamnat la 2 ani închisoare, în baza art.257 alin.1 din Codul penal.

În baza art.33 lit.a și a art.34 lit.b au fost contopite cele două pedepse în pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

Conform art.86¹ din Codul penal s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, stabilindu-se, conform art.86² din Codul penal, termenul de încercare de 5 ani, pe durata căruia, conform art.86³ din același cod, s-au stabilit măsuri de supraveghere concrete și obligatorii pentru inculpat.

I s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ din Codul penal.

Au fost menținute dispozițiile sentinței referitoare la acțiunea civilă.

Împotriva acestei decizii, inculpatul a declarat recurs, solicitând casarea deciziei și menținerea sentinței pronunțată de prima instanță.

Recurentul a susținut că deplasarea sa ar fi avut loc la data de 24 septembrie 1999, iar nu la data de 21 septembrie 1999 cum au susținut partea vătămată A și martorii propuși de acesta, situație care rezultă și din soluția de urmărirea penală pentru infracțiunea de fals, referitor la procesul verbal de executare din 24 septembrie 1999.

A mai susținut că martorii audiați în apărare au fost sinceri, iar declarațiile lor nu au fost avute în vedere de instanța de apel.

Referitor la infracțiunea de trafic de influență, recurentul inculpat a susținut că ar fi fost provocată de organele de poliție care au înseriat bancnotele, puse de partea vătămată în geanta inculpatului, fără știrea acestuia, acțiune supravegheată îndeaproape de poliție.

Recursul declarat de inculpat este nefondat pentru considerentele care urmează:

Potrivit art.69 din Codul de procedură penală, declarațiile învinutului sau ale inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului,

numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză.

În speță, însă, declarațiile inculpatului privind nevinovăția sa cu referire la ambele infracțiuni pentru care a fost trimis în judecată penală, nu se pot corobora cu alte fapte și împrejurări ce ar rezulta din alte probe.

Prin probele aduse în apărare, inculpatul a încercat să caracterizeze într-un mod defavorabil părțile vătămate, pentru ca instanța să nu ia în considerare declarațiile date de acestea. Dar, înafara declarațiilor date de părțile vătămate, care potrivit art.75 din Codul de procedură penală pot constitui probe, în măsura în care sunt coroborate cu alte mijloace de probă, instanța de apel a avut în vedere și alte dovezi, declarații de martori care cunosc demersurile făcute de A. de a împrumuta 2 milioane pentru a-i da executorului judecătoresc venit în comuna lor, prezența inculpatului fiind confirmată și de ofițerul de poliție T prezent la fața locului și care l-a însoțit pe inculpat.

Referitor la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, instanța de apel a reținut corect săvârșirea de către inculpat și a acestei infracțiuni, pe baza declarației date de partea vătămată M, precum și a declarațiilor date de martorii T, M și M care au asistat la discuția dintre inculpat și partea vătămată, ocazie cu care inculpatul i-a solicitat acesteia sumele de bani pentru a interveni pe lângă o judecătoare de la Judecătoria Constanța pentru a-i da o soluție favorabilă într-un dosar civil.

De asemenea, cu ocazia realizării flagrantului, s-au găsit asupra inculpatului, în servieta ce-i aparținea, bancnotele pe care era scris „mită”, bancnote puse de partea vătămată la sugestia inculpatului. Este lipsit de relevanță faptul că inculpatul nu a primit personal aceste bancnote, cât timp el le-a pretins și acestea au fost găsite în servieta sa.

Cu privire la data deplasării inculpatului în comuna Peștera, este lipsit de relevanță, sub aspectul datei la care s-a săvârșit infracțiunea, că procesul verbal a

3 fost întocmit ulterior, cât timp atât partea vătămată cât și lucrătorul de poliție
T (în raportul aflat la fila 27 din dosarul de urmărire penală),
prezent la fața locului, confirmă deplasarea inculpatului la data de 21 septembrie
1999 în comuna Peștera pentru punerea sechestrului asupra bunurilor debitorilor,
la cererea creditorului A.

În consecință, recursul va fi respins ca nefondat.

Conform art.192 alin.2 din Codul de procedură penală, recurentul inculpat
va fi obligat la plata cheltuielilor judiciare către stat, în sumă de 1.000.000 lei.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de inculpatul H
împotriva Deciziei penale nr.14/P din 23 ianuarie 2003 a Curții de Apel
Constanța.

Obligă recurentul inculpat să plătească statului suma de 1.000.000 lei
cheltuieli judiciare.

Pronunțată în ședință publică, azi 4 iulie 2003.